

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου ἀριθ. 10

Διευδρωμαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Δέσποτος Δέ-Τενσόδ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σλαβοναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νικολάου Πολεβόη : ΛΙΟΥΓΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα : « Κὺν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν », δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνός γροσίου διατιμῆσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν « Ἐκλεκτῶν », διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Τὸ εὔρεν αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν δεξαμενὴν, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν δοκῶν ἰκρίου, μὲ τὴν γαστέρα ἀνοικτὴν, μὲ τὴν καπνοδόχην ἀφρημένην. Ὁ σιδηροῦς

σκελετὸς εἶχεν ὑποστῆ τοὺς ἀναγκαιούς ἀκρωτηριασμούς. Ὅπισθεν, εἰς τὸ μέρος ὅπου αἱ πτέρυγες τῆς ἑλικας ἔλειπον, ἔχαινε ἡ στρογγύλη ὀπή, στόμιον τοῦ ἄξονος. Ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τοῦ μετάλλου κρουομένων στροφῶν ἀντήχει ἐναλλάξ μετὰ τῆς χονδρῆς φωνῆς καὶ τῶν μονοτόνων ἁσημάτων τῶν ἐργατῶν. Ὁ Πλεμὸν ἐπλησίασε καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀρχιεργάτην ὅστις τὸν ἐχαιρέτισε :

— Λοιπόν, ἠρώτησε, θὰ μοῦ τὸ διορθώσετε γρήγορα ;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεργάτης, χρειάζονται τοῦλάχιστον δέκα πέντε ἡμέραι.

— Πῶς ! δεκαπέντε ἡμέραι !

— Αἶ, βέβαια ! ἦτο βλαμμένον περισσότερο ἀφ' ὅσον ἐφαίνεται. Ἐν πρώτοις ὁ ἄξων τῆς μηχανῆς...

— Αὐτὸ τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ σοβαρώτερον.

Καὶ ὁ ἀρχιεργάτης ἐξηκολούθησεν ἐπειδὴ δὲ ὁ Φριδερίκος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τορπιλλοβόλου, ἔδειξεν αὐτῷ λεπτομερῶς τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας καὶ κατεπειγούσας ἐπισκευάς, αἵτινες ἔδει νὰ γίνωσι κατὰ τὰς διαταγὰς τῶν μηχανικῶν τοῦ ναυπηγείου.

Ὁ Πλεμὸν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ τὸ μέτωπον ταπεινῶς κύπτον, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη θλιβερῶν διαλογισμῶν. Ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μείνῃ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν ξηρὰν ἀνευ ἄλλης τινὸς διασκεδάσεως εἰμὴ τοὺς ἐρημικούς εἰς τὰ περίξ περιπάτους του, τὰς συνδιαλέξεις ἢ τὰ παιγνίδια τοῦ σφαιριστηρίου εἰς τὴν Λέσχην, ἐνῶ προσεφέρετο αὐτῷ τόσο ἀβρῶς, τόσο φιλοφρόνως νὰ μετάρχη εἰς φαῖδρὰν ἐορτὴν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἠρνήθη ἐξ ὑπερηφανίας, ἐκ μισανθρωπίας τινὸς ἀνεξηγήτου, ἐκείνην δὲ ἦν ἐπὶ ἐνδομύχως νὰ ἐπανίδη κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰ δυνατόν χάρις εἰς θαυμά τι ἀδύνατον ἐξεδίκετο καταδιώκουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀναμνήσεώς της.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ

ὕπρητης ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν περιχαρῆς μὲ τὸ ἦθος ἐπίσημον, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀμειφθῆ διὰ τὴν καλὴν εἰδησιν, ἣν ἐκόμιζεν. Μυστηριωδῶς μειδιῶν ἔτεινεν αὐτῷ ἐν ἐπισκεπτῆριον πρὸς τὸν νέον, εἰς ὃν ἐφάνη ὅτι ἡ κεφαλὴ του δεινὴν ὑφίστατο σύγκρουσιν, τόσο ἐταράχθη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἦτο τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς κυρίας Διλλιέρ.

— Μία κυρία τὸ ἄφησεν, εἶπεν ὁ ὑπρηρέτης, ἥτις ἦλθε πρὸ ὀλίγου μαζί μὲ μίαν ὡραίαν δεσποινίδα καὶ ἓνα κύριον ἠλικιωμένον. Μοῦ παρήγγειλε μάλιστα νὰ σὰς εἰπῶ νὰ μὴ ἐξέλθετε, διότι θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον νὰ σὰς πάρῃ.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν οὐδὲν ἐνόησε.

Ἡ κυρία Διλλιέρ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Λευκῆς εὐρίσκετο εἰς Τουλὸνα ! Καὶ εἶχεν ἔλθει πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ ἀναμείνῃ, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ « νὰ τὸν πάρῃ », κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ ὑπρηρέτου. Τί ἐσήμαινε τούτο ;

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐκαλλωπίσθη ὅσον τὸ δυνατόν ἐντελέστερον, ὡσεὶ δὲ παρακινούμενος ὑπὸ προαισθήματος ἔθεσε μερικὰ ἐνδύματά του ἐντὸς ὀδοιπορικῆς σάκκου.

Δὲν ἠπατήθη.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ αὐτὸς ὑπρηρέτης ἔκρουσε τὴν θύραν του καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει προηγουμένως, ἦσαν κάτω.

Ἡ ἀπορία ταχέως ἐλύθη.

Ἡ κυρία Διλλιέρ προέβη πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἐντὸς κομποῦ χειροκτίου χεῖρά της :

— Εἴμεθα ἴσως ἀδιάκριτοι, κύριε Πλεμὸν ; ἤρξατο λέγουσα.

— Ἀδιάκριτοι ! ... ὦ, τί λέγετε, κυρία ! ... Σὰς ὁμολογῶ μόνον ὅτι δὲν ἀνέμενα...

— Τώρα θὰ ἐνοήσετε. Σήμερον τὴν πρῶταν ἐλάβομεν τὴν ὀλιγόστιχον ἐπιστολὴν σας, διὰ τῆς ὁποίας μὰς ἀνηγγέλλετε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἔλθητε. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἐλυπήθημεν, διότι

ἐπὶ τέλους αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τὴν διωργανίσασαμεν χάριν ὑμῶν καὶ μόνον. Ἡ Λευκὴ ὁμῶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε, καὶ δυσηρεστήθη. «Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία, ἔλεγε, μὲ τὰς ἀπαιτήσεις της, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαλλαγθῆ;» Καὶ ἀμέσως ἡ δεσποινὶς κόρη μου, ἡ ὁποία εἶνε ἀποφασιστικὴ, μὲ διέταξεν—ἀκούετε, κύριε Πλεμόν; — μὲ διέταξε νὰ ἐνδυσθῶ. Ἐχομεν σχέσιν μὲ τὸν διοικοῦντα τὸν ναυτικὸν αὐτὸν νομὸν ναύαρχον. Εὐθὺς ἐμβήκαμεν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, νὰ ἐπιτύχωμεν δι' ὑμᾶς ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσωμεν καὶ μὴ εὐροῦσαι ὑμᾶς νὰ τρέχωμεν ὅπως σᾶς εὐρωμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν Τουλόνα. Ἄλλ' ἡ δυσκολία ἰδοὺ κατενικήθη. Σᾶς κατεκτήσαμεν αὐτὸ θὰ εἴπῃ κατὰκτησις κυριολεκτικῶς· καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς διαφύγητε, θὰ σᾶς ἀπαγάγωμεν κατὰ γράμα.

Ὁ Πλεμόν ἦτο ἐκπληκτός.

Ταῦτα πάντα ἐλέγχθησαν μετ' ἀξιεράστου εὐτροφίας διὰ τῆς χαριέσσης φλαρίας, μεθ' ἧς λαλοῦσι συνήθως αἱ κυρίαι τῆς καλῆς κοινωνίας. Ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ βίαν, ἀλλὰ πόσον θελκτικὴν βίαν!

— Πρέπει ὁμῶς νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ἡ Λευκὴ, διότι αὐτὴ ἐπὶ τέλους διενήργησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε νέα πολὺ ἐλευθέρη καὶ πολὺ ἀλλόκοτος ἡ κόρη μου, κύριε Πλεμόν. Αὐτὴ μὲ ἐξουσιάζει ἀφότου ἐχάσαμεν τὸν πατέρα της. Πρέπει νὰ εἶμαι συγνωστὴ διὰ τοῦτο...

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν θυγατέρα της ἐφώνησε :

— Λευκὴ!... ποῦ εἶσαι λοιπόν, Λευκὴ;

— Ἐδῶ εἶμαι, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ χρυσῆ φωνή, ἣν ὁ Φριδερίκος ἐγίνωσκεν ἤδη.

Ἡ νεανίς εἶχε μείνει κατὰ μέρος σφόδρα συγκινημένη νῦν διὰ τὸ τόλμημά της καὶ εἶχε καταφύγει ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος μιᾶς θύρας. Θεωροῦσα ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ κεκρυμμένη ἐνεφανίσθη.

Ὁ Φριδερίκος εὗρεν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ὠραίαν, οἷα ἐμφανίζεται πάντοτε ἡ ἀγαπωμένη γυνή. Ἐφερεν ἐνδυμασίαν συνισταμένην ὀλόκληρον ἐκ λευκῆς φλανέλλας μὲ χειρίδας εὐρείας καὶ μὲ τὸ πρὸς τὸν λαιμὸν μέρος ἀνοικτὸν ὡς τῶν ναυτῶν, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται ἀσκεπῆς μέγχι τῶν κλειδώσεων τοῦ ὄμου ὁ ὠραϊότητος τράχηλος ἀγάλματος, δν ἤθελέ ποτε ὄνειροπολήσει καλλιτέχνης. Ἀτημελήτως ἐλαφρὸς πέπλος, ὡς ζώνη, περιετυλίσσετο κυματόεις περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀποκρύπτων καὶ προσθέτων μάλιστα ἰδιὸν τι ἀβρόν θέλητρον, χροιάν τινα ἀτμώδη εἰς τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἧς ἡ θεὰ ἐκλόπιζε τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ἠρώτησεν ὁ Πλεμόν μετὰ τρόμου φωνῆς, καθιστώσης καταφανεστέρην τὴν ὠρότητα τοῦ προσώπου του, ὑμεῖς ἠθέλησατε νὰ μὲ καταστήσετε εὐτυχὴ παρὰ τὴν θέλησίν μου;

— Νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχὴ! ἀπὴν-

τησεν ἡ νεανίς· πολὺ εὐγενὲς εἶνε αὐτό. Ἄλλὰ διατί «παρὰ τὴν θέλησίν σας», παρακαλῶ; Μήπως δὲν ἠθέλετε νὰ ἔλθητε εἰς τὴν ἑορτὴν μας; Ἐφοβεῖσθε μὴ πλήξητε ἐκ τῆς συντροφίας μας;

Τὸν παρετήρει πονηρῶς, συναισθανθεῖσα ἐν τάχει, χάρις εἰς τὸ γυναικεῖον αὐτῆς ὀρμέμφυτον, τὴν συνείδησιν τῆς ἑαυτῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κράτους της, κολακευμένη δὲ ἐνδομύχως ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ὑποπλοιάρχου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπήντα, ἡ νεανίς ἐξηκολούθησεν:

— Ἐλπίζω ὅτι δέχεσθε, δὲν εἶνε ἀληθές, καὶ ὅτι συγκατατίθεσθε νὰ σᾶς συμπαραλάβωμεν μεθ' ἡμῶν. Ἐχομεν ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, ὑμεῖς δὲ εἴθε φιλοξενούμενός μας. Δὲν θὰ θελήσητε νὰ κάμω τοιαύτην τρέλλαν ἀνωφελῶς.

Καὶ ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς δισταζούσα.

— Διότι ἦτο τρέλλα, ἐπανελάβε, καθὼς φρονεῖ καὶ ἡ μητέρα, νὰ ἔλθῃ νεανίς αὐτοπροσώπως νὰ ζητῆ τὸν χορευτὴν της. Μοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία, κύριε Πλεμόν, νὰ ἐκλέξω σᾶς ὡς χορευτὴν. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον θὰ εἶμαι ὑπερήφανος κατόπιν, ὅταν θὰ δύναμαι νὰ λέγω εἰς ὄλους: «Γνωρίζετε τὸν κύριον Φριδερίκον Πλεμόν, τὸν κυβερνήτην τοῦ Τορπιλλοβόλου 29, τὸν ταξειδεύσαντα μὲ τὴν φοβερὰν ἐκείνην τρικυμίαν; ἐχόρευσα μαζί του ἦτο ἰδικός μου, ἀποκλειστικῶς ἰδικός μου ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας!»

Ἡ παιδικὴ εὐθυμία της ἦτο ἤδη ἀκράτητος. Ἐγέλα εἰλικρινῶς, ἀνεπιτηδύτως, τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον γέλωτα, οὐ ὁ ἦχος παρομοιάζει μὲ τὸν παραγόμενον ἐκ καταρράκτου ἀργυρῶν νομισμάτων. Ἀφῆνης ὁ Φριδερίκος καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πονηρῶν τῆς προτεραίας διαλογισμῶν ἔσχε πρὸς στιγμὴν τὸν πειρασμὸν νὰ σταματήσῃ ἀποτόμως τὴν χαρὰν ἐκείνην, νὰ διακόψῃ τὴν παιδρότητα διὰ μιᾶς ἀρνήσεως ξηρᾶς καὶ βαναύσου.

Ἦτο λοιπόν ἐγωίστρια καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὠραία ἐκείνη νεανίς μὲ τὸν ἠχηρὸν της γέλωτα! «Ἄν ἦλθεν ἐπίτηδες εἰς Τουλόνα διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ, νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν μόνωσιν καὶ τὴν μελαγχολίαν του, τὸ ἔπραττε διὰ νὰ δύναται νὰ δεικνύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Φριδερίκου Πλεμόν ἐπὶ τοῦ δελτίου της τοῦ χοροῦ ὡς περιεργόν τι. Περὶ αὐτοῦ δέ, περὶ τῆς χαρᾶς, ἦν τὸ τοιοῦτο προὔξενει εἰς αὐτόν, οὐδὲ ὅπως ἐμερίμνα.

Οἱ θλιβεροὶ αὐτοὶ διαλογισμοὶ διήλθον διὰ τοῦ πνεύματός της καὶ σικὰ βαθμηδὸν ἐπεξετάθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἐσυλλογίσθη ἐν τούτοις ὅτι ὤφειλε νὰ δεχθῆ, καὶ ὅτι θὰ παρέβαινε τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τοῦ φέρεσθαι, ἀποποιοῦμενος τόσον ἐγκάρδιον πρόσκλησιν. Ἡ ἀπελπισία ἐνταυτῷ ἀλγεινῶς τὸν περιέσφιγγε καὶ μετὰ προσπεποιημένου μειδιήματος ἐδέχθη.

Προσέθηκεν ὁμῶς :

— Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶμαι χορευτὴς σας εἰς τὸν στρόβιλον;

— Διατί ἐρωτᾶτε;

— Διότι δὲν εἰζεύρω νὰ χορεύω τὸν στρόβιλον.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νεανίς μετὰ τινος δυσσαρσεκείας καὶ ἀορίστου πείσματος.

Ἐνόησεν ἄρα γε τὸ ψεῦδος ἡ ἐμάντευσε ταχέως τὴν βασανίζουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν καρδίαν τοῦ Φριδερίκου σκληρὰν θλίψιν; Ἡ μορφή της ἀνέκτισε διὰ μιᾶς τὴν λάμπιν τῆς ἀφρόντιδος παιδρότητας, καὶ ἐψιθύρισε μετὰ γέλωτος χαριέντος:

— Ἐστὼ τότε λοιπόν δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον, ἀπλούστατα!

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ἈΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἀκολούθως ἐσκέφθη πάλιν καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ἀκούσατε ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ὁ Γιάννης δὲν εἶναι ἀνόητος. Εἴθε, κύριε, ἐλεύθερος, ἐλεύθερος ὡς πᾶς ἄνθρωπος. Ἐὰν θέλετε, ἠμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσητε ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν ἐνὸς τῶν ἀνθρώπων μου.

— Καὶ ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Γιάννης πονηρῶς, ἡ δεσποινίς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος... Παρ' αὐτῆς θὰ ζητήσω τὰς τέσσαρας χιλιάδας λίρας, μόλονότι δὲν καταγινομαι συνήθως εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἄλλὰ ἔς τὴν ἄλλειψιν τοῦ νεροῦ καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάζι.

Ἡ Ἐλενίτσα ὠχρίασε. Δὲν ἐλάλησε μὲν, πλὴν οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἐστράφησαν ἰκετευτικῶς πρὸς τὸν Μαυρίκιον. Ἠσθάνετο, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ ἐν μέσῳ ἐκείνων τῶν κτηνῶν. Διὰ φωνῆς δ' ὑποκόφου, εἶπεν:

— Ὁ ἀρχηγὸς ἴσως ἀγνοεῖ, ὅτι εἶμαι πτωχὴ καὶ δυστυχὴς ὄρφανή.

Ἄλλ' ὁ Μαυρίκιος ἠρώτησε:

— Τέσσαρες χιλιάδες λίραι εἶναι ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων;

— Ὡ! ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη, μόλις ἐνενηντητά δύο. Ἡμεῖς δὲν λογαριάζομεν μὲ λίρας ἀγγλικᾶς.

— Ἐχει καλῶς εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐξαγαγὼν δὲ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάρειόν του, ἔγραψεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πυρᾶς, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητὴ κύριε Χάρρισων,

»Θὰ ἐμάθετε ἤδη, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἡ ὑμετέρα ἀνεψιά, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἐγὼ «εδρισκόμεθα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γιάννη. Ὁδη-

εγὴθημεν πολὺ μακρὰν, εἰς τὰ ὄρη. Ἔχομεν καλῶς καὶ ὑπηρετούμεθα ἀρετὰ πρεπόντως. Ἐὰν δὲν ταραξῆ τι τὰ σχέδια τοῦ Γιάννη καὶ ἐτῶν ἀνθρώπων του, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τι χεῖρον. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοι δανεῖσθε ἐννεμήκοντα δύο χιλιάδας φρίγκων, τὰς ὁποίας ὁ πατήρ μου θὰ σὰς ἀποδώσει πάντως ἔμα τῇ ἐμφάνισι τῆς παρουσίας. Τὸ ποσὸν αὐτοῦ εἶναι τὰ λύτρα μου. Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπίσης νὰ εἰδοποιήσθε τὸν πλοίαρχόν μου περὶ τοῦ συμβεβηκότος. Ἐὰν δὲν μ' ἐκράτει φόβος, τὸν ὅποιον δύνασθε νὰ μαντεύσθε, θὰ ἐμβασιζώμην ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως μ' ἐξαγάγη ἐντεῦθεν. Πλὴν δὲν εἶμαι μόνος. Ἐὰν σκεφθῆ νὰ λάβῃ στρατιωτικά τινα μέτρα, ἐξορκίσσατε αὐτὸν εἰς ὅ,τι ἔχει ἱερὸν εἰς τὸν κόσμον ν' ἀπόσχῃ.

«Καλὴν ἐντάμωσιν ταχέως.

»Ἐφ' ὅσον ζῶ, ἢ ἀνεψιὰ ὑμῶν οὐδὲν δύναται νὰ φοβηθῆ.

Μαυρίκιος Βιλιφρών.

Ὁ Γιάννης ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐαρεσκείας.

— Πάγει καλά, εἶπε. Θὰ παρακαλέσω ὅμως καὶ τὴν δεσποινίδα νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν. Δύο ὑπογραφαὶ ἀξίζουν περισσότερο.

Ἡ Ἐλενίτσα κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρνήθη νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν της, μὴ θέλουσα νὰ ἐπιτρέψῃ τῷ Μαυρικίῳ νὰ θυσιάσῃ τὸσον ποσόν. Ἀφοῦ τῷ εἶχον ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν, ὤφειλε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀδείας ταύτης. Ὁ Θεὸς θὰ ἐπηγρύψει ἐπὶ τῶν δυστυχῶν αἰχμαλώτων.

— Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ διαπραξῆ τοιαύτην ἀνανδρὸν πράξιν; ἀπεκρίθη ὁ νέος. Θὰ προυτίμων ν' ἀποθάνω μυριάκις εἰς ταύτην τὴν ἔρημον ἢ νὰ σὰς ἐγκαταλείψω. Ἐὰν δὲ τυχὸν συνελαμβάνεσθε μόνη καὶ ἐμάνθανον εἰς τὴν Σμύρνην τὴν εἰδησιν, θὰ ἐγκατέλειπον τὰ πάντα, ὅπως δράμω πλησίον ὑμῶν. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει.

Εἰς οὐδεμίαν κυρίαν εὐχομαι νὰ δεχθῆ τοιαύτην δῆλωσιν· δέον ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκεῖνη εἶχε τὴν ἀξίαν της. Ἡ ὠραία αἰχμαλώτος ἔγραψεν ὑπὸ τὴν ἐπιστολήν:

«Δὲν γνωρίζω ὅν εὐγενέστερον, γενναύτερον, μᾶλλον ἀρωσιωμένον. Ἀπεποιθῆ τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῇ ἐλευθερίαν, ὅπως μὴ ἐγκαταλείψῃ δύο δυστυχεῖς γυναῖκας.

Ἐλενίτσα.

Ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς δὲν ἐγράφη πραγματικῶς καλῆ τῇ πίστει. Δὲν ἀμφέβαλλον ἡ Ἐλενίτσα, ὅτι, ἐὰν προὔκειτο περὶ μόνης τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ, ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐδείκνυε μείζονα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν; Πιστεύω καί· πλὴν πᾶσα εὐὴ ἡγμένη νεάνις δὲν ἐξωτερικεύει τοὺς στοχασμούς της.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Γιάννης, θέσας τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλακίόν του, βλέπω ὅτι τὰ πράγματα πηγαίνουν καλά. Χάριν ἀσφαλείας καὶ κέρδους χρόνου, θὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος εἰς τὴν Σμύρνην. Πρέπει ν' ἀναγνωρίσετε, ὅτι πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι, ὅπως σὰς ἐλευθερώσω ταχέως.

Οἱ λοιποὶ λησταὶ ἐθεῶντο τὴν σκηνὴν μακρόθεν, χωρὶς νὰ ποιήσωσι τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ Γιάννης ἐκάλεσεν ἕνα αὐτῶν, ὅστις, πλησιάζας, συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ χαμηλοφώνως.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ὁ ἀρχηγὸς εἶπε:

— Κύριοι, σὰς παρουσιάζω τὸν Σπύρον, ὁ ὁποῖος θὰ με ἀντικαταστήσει κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μείνετε κατευχαριστημένοι ἀπ' αὐτόν, διότι ἔζησεν εἰς τὴν πόλιν καὶ γνωρίζει πῶς φέρωνται πρὸς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς σας. Τώρα σὰς ἀφίνω. Ἡ Σμύρνη δὲν εἶναι πλησίον καὶ πρέπει νὰ βαδίσω πολὺ. Δουλὸς σας!

II'

Πρῶτον ἔργον τοῦ Σπύρου ὑπῆρξε νὰ προσφέρῃ πρὸς τοὺς ξένους του δεῖπνον, τοῦ ὁποίου ἠσθάνοντο μεγίστην ἀνάγκην. Ἡ κυρία τροφὴ συνίστατο ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ ἀμνοῦ, ἀντὶ χορταρικῶν παρετέθησαν ἐλαίαι διατετηρημέναι εἰς ἄλμυνη καὶ ἀντὶ ἐπιδορπίου ἐδόθη αὐτοῖς τουλουμοτύρι.

Ὅχι ἦττον, ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ κατεβίβρωσκε τὰ παρατεθειμένα ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ τῆς συνειδήσεώς της· οὐδὲν ἕτερον τῆς παρατεταμένης νηστείας ἐξαφανίζει τὰς ἐπιμωτάτας προκαταλήψεις. Ἡ Ἐλενίτσα ἐδείκνυε μετριωτάτην ὄρεξιν, ἰδίως δ' ἔτρωγεν ὡς ἐν ὄνειρῳ, διότι ἐθεώρει ἐνύπνιον, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ἀγνωστον καὶ φανταστικὴν ἐκεῖνην χώραν. Ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνετο τὸν οἰσοφάγον του πολὺ συσφιγμένον ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ καταπίῃ μίαν ἐλαίαν. Ἀφ' ἧς ἐνόησεν ὅτι ἡγάπητο, ἐκεῖνος ὁ ἀνδρείος ἐγένετο δειλότατος, ὡς συνέβη εἰς τὸν ἐμβαλωματὴν τοῦ μύθου ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέκρυψε περὶ τὸ ἐκατομμύριον ἐντὸς τῆς κλινοστρωμνῆς του.

Ὁ δεῖπνος ἐτελειώθη ἐν σιγῇ, διότι καταλλήλως ἠδύνατο νὰ λεχθῆ, ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ὄχι μόνον αὐτίξ, ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμούς, λάμποντας ὀπισθεν τῶν φρακτῶν. Ὁ Σπύρος, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους ὡς πραγματικὸς θαλαμηπόλος, ὅταν ἐθεώρησε τὴν στιγμὴν κατάλληλον, εἶπεν αὐτοῖς:

— Ὁ ἰατρὸς καὶ αἱ κυρίαι θ' ἀναγκασθοῦν νὰ κοιμηθοῦν ἀπόψε εἰς τὸ ὑπαιθρον, πλησίον τῆς φωτιᾶς. Ἀλλὰ μία νύκτα ἀπερνᾷ γρήγορα καὶ αὐριον θὰ ἔχουν καλλιτέραν κατοικίαν.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Μαυρίκιος, δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ;

— Ὡ! κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς μετὰ καλοκάγαθίας, σὰς συμφέρει νὰ μὴ μείνωμεν. Ἄν καταδιωχθῶμεν καὶ προσβληθῶμεν, ἐννοεῖτε τί εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πράξωμεν.

Ὁ ἰατρὸς συνέθλιψε τὰς χεῖράς του. Ἡ Ἐλενίτσα, ἐνοήσασα ὅτι ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἴσως πολὺ ζωηρῶς, ἔθιξε τὸν βραχίονά του.

— Ἀγαπητὴ καὶ γενναῖε φίλε, τῷ εἶπεν, ἄς κοιμηθῶμεν. Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὴν αὐπνίαν.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μᾶλλον σοβαρῶς:

— Δέομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπόψε ἐκ παντὸς κινδύνου· οἱ αἰδη-

ποτε ὅμως ἂν πέπτωται νὰ ἦναι ἡ τύχη μου, θέλω ἱκετεύει Αὐτὸν πάντοτε ν' ἀνταμείψῃ ὑμᾶς κατὰ τὴν ἀξίαν σας.

Ἐτείνε δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύντροφόν της, ὅστις, λαθῶν, ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένον φίλημα καὶ ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως, ὥστε μόνη ἡ νεάνις νὰ τον ἀκούσῃ:

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ἐξαγάγῃ ἡμᾶς τῆς δυστυχούς ταύτης θέσεως. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνταμοιβήν, περὶ ἧς λέγετε... ὦ! Ἐλενίτσα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ θεῖα παρέμβασις...

— Σιωπήσατε! διέκοψεν αὐτὸν εἰπούσα ἡ νεάνις. Εἶπατε σχεδὸν βλασφημίαν. Ἀνακαλέσατε αὐτήν.

— Ἔστω! Ἦτο τρόπος ἐκφράσεως, ὅπως σὰς εἶπω, ὅτι μία μόνη ἀμοιβὴ ὑπάρχει δυνατὴ δι' ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον...

Ἐκεῖνη διέκοψεν αὐτὸν αὖθις, διὰ θλιβεροῦ καὶ χαριέντος μειδιάματος, ὅπερ τὸν μετέστησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, εἶπεν ἡ νεάνις. Ἐμάθετε μὲ θυσίαν σας, ὅτι τὸ ὄρος Ταῦρος δὲν εἶναι τόπος κατάλληλος πρὸς συζήτησιν τινῶν ζητημάτων. Καλὴν νύκτα. Ὅποια νύξ! Θὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντοτε.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Ἐλενίτσα κατεκλίθη πλησίον τῆς πυρᾶς καὶ τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ.

Ὁ Μαυρίκιος ἐκάλυψε τὰς γυναῖκας διὰ τῶν προβατίνων δερμάτων καὶ ἐκάθισεν εἰς ἀπόστασιν βήματος ἀπ' αὐτῶν, στηρίζας τὰ νῶτα ἐπὶ δένδρου καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴ κοιμηθῆ. Ὁ Σπύρος ἠγρύπνει, καθήμενος ἀπέναντι αὐτοῦ μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τῶν γονάτων του. Οἱ δὲ λοιποὶ λησταὶ εἶχον διασπαρῆ, ὅπως φρουρῶσι βεβαίως τὰ περιχώρα.

Μόνος, εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν καὶ μετὰ τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνετο τὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ἀνθρώπος δύναται νὰ αἰσθανθῆ. Προσέβλεπε τὴν νεάνίδα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅπερ διπλῆ καλύπτρα προϋφύλαττε κατὰ τῆς νυκτερινῆς ὑγρασίας, ἀλλ' ἔβλεπε τὸ στῆθος της κανονικῶς ὑπεγειρόμενον ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκεῖνης, γενομένης ἰδικῆς του, θὰ ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν του.

Ἐνευρεῖτο ἐγρηγορῶς, ὅτε μὲν μειδιῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα, ὅτε δὲ φρίττων εἰς τὸ ἄκουσμα ἀγνώστων θορύβων τοῦ δάσους. Ἐὰν, κατὰ τύχην, οἱ σύντροφοὶ του τοῦ «Δυμῶν-δ'-Οὐρβίλ» ἀνεῦρον τὰ ἔχνη του! Ἐὰν προπαρεσκεύασαν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν!

— Θεὸς μου!—ἔλεγε καθ' ἑαυτόν—ἐλευθερώσατε ἡμᾶς τῶν φίλων μας. Τὴν στιγμὴν ταύτην, οἱ ἐχθροὶ μας ἐμπνέουσιν ἡμῖν ὀλιγώτερον φόβον.

Ἐκάστοτε ὁ Σπύρος ἠγείρετο καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ξηροὺς κλάδους, οἱ ὁποῖοι, καιόμενοι, ἐθερμαίνον τὸν γλυκέως ὑπὸ τῆς πεύκης ἀρωματισθῆνον ἀέρα. Ὁ Μαυρίκιος, τὸν ὅποιον ἡ κόπωση τῆς βεβιασμένης πορείας εἶχε κα-

ταβάλει, ἤσθάνθη τὴν κεφαλὴν του βαρύνουσαν καὶ μεγίστην ἀνάγκη νὰ κοιμηθῆ. Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ὅπως κατανικήσῃ τὴν νάρκωσιν τῶν μελῶν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις ἀρκούσας. Κατέλαβεν αὐτὸν εἶδος φαντασμαγορίας, προερχομένης ἐκ τοῦ κόπου. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἐβάδιζεν, ἐνῶ περιεπάτει μόνον ἐν ὀνειρώφ. Ὁ πῶγων του ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, αἱ χεῖρές του κατέπεσαν ἑκοιμάτο βαθέως.

Μία χεὶρ ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἀνεσκήρτησεν. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ, κατ' ἀρχάς, ἐξεπλάγη, ἰδὼν ἐνώπιόν του τὸ ἰσχνὸν πρόσωπον, τὴν γρυπὴν ρίνα καὶ τὸ μαῦρον γένειον τοῦ Σπύρου. Πλὴν ἡ μνήμη ἐπανῆλθεν αὐτῷ ταχέως.

— Τί θέλετε; ἠρώτησε τὸν ληστὴν, ἀφοῦ δι' ἐνὸς βλέμματος ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ νεαρὰ σὺντροφός του ἑκοιμάτο εἰσέτι πλησίον τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ, τῆς ὁποίας ἠκούετο τὸ θορυβῶδες ρογγαλιτόν.

— Πρέπει νὰ ἐξυπνήσετε τὰς κυρίας καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἡ ὥρα ἔφθασεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη παραχρῆμα. Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκε καὶ ὁ ὀρίζων εἶχεν ἀρχίσει νὰ χρωματίζεται ροδόχρους. Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ἐκοιμοῦντο διὰ τῶν πρώτων φύλλων των, τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν. Πλησίον τοῦ πυρός, ἐντὸς τοῦ κασιτερίνου μπρικίου, ἐκάπνιζεν ὁ καφές, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρωμα ἐγαργάλιζεν εὐαρέστως τὴν ὄσφρησιν τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἠσθάνετο θαυμασίαν ὄρεξιν.

Παρελθούσης τῆς νυκτὸς ἄνευ δυστυχήματος, ὁ μείζων κίνδυνος εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Μαυρίκιος ἐσκέπτετο, ὅτι αὐτὸς μόνον, ἐφ' ὀλόκληρον ἡμέραν, θὰ εἶχε πλησίον του τὸ κατὰ τὴν καρδίαν θελκτικώτερον πλᾶσμα τῶν πέντε μερῶν τοῦ κόσμου. Μετ' ὀλίγον, ὁ κύριος Χάρρισων θὰ ἐπλήρωνε βεβαίως τὰ λύτρα καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπαντες θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Σμύρνην.

Ἐσκέπτετο πάντα ταῦτα καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀτενίζῃ τὴν Ἐλενίτσαν, ἥτις ἐκοιμάτο ἠσύχως. Ὁ Σπύρος ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Περικαλῶ τὸν κύριον νὰ συλλογισθῆ πῶς δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. Ἐπρεπε τώρα νὰ βαδίζωμεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἐγονυπέτησε πλησίον τῆς νεάνιδος, ἔθιξεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά της καὶ εἶπεν αὐτῇ:

— Δεσποινίς, ἐξυπνήσατε.

Ἡ Ἐλενίτσα ἐταράχθη γλυκέως καὶ ἐμειδιάσε, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἐνόμιζε βεβαίως, ὅτι ἑκοιμάτο ἐπὶ τῆς κλίνης της, πιστεύουσα δ' ὅτι ἀπνυθύνετο πρὸς τὴν Καίτην, ἠρώτησε:

— Τί ὥρα εἶναι;

Πλὴν, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδοῦσα τὸν Μαυρίκιον, ἐπανέκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ ἠρυθρίασε, αἰσχυρθεῖσά πως ὅτι ἀνὴρ κατεσκόπευε τὴν παρθενικὴν ἀφύπνισίν της. Ἐνθυμηθεῖσα ὁμῶς αἴφνης τὰ συμβάντα:

— Ἀτυχῆ φίλε! εἶπε, τείνουσα τὴν

χεῖρα πρὸς τὸν ἰατρόν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν ἐκλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Σπύρος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, ὅπως ἀποκρύψῃ σκαπτικὸν μειδιάμα. Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίθη:

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην ἀξίαν. Ὁ θεὸς ἐπηγρύπνησεν ἐφ' ἡμῶν καὶ διήλθομεν τὴν νύκτα ἀκινδύνως. Ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσωμεν. Αἱ προετοιμασίαι σας θὰ εἶναι βραχείαι, ἀλλ' ὅπως δήποτε θὰ σὰς παραχωρηθῆ ὀλίγος καιρὸς. Δὲν εἶναι ἀληθές, Σπύρο;

Ὁ ληστὴς προσέκλινεν ὡς ἄνθρωπος γινώσκων τί ὀφείλεται πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον, αἱ δὲ δύο γυναῖκες ἀφέθησαν μόναι. Ἐπίσης ἡ δεσποινίς Γούδφωλ εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀφυπνίζεσθαι.

— Θὰ κάμωμεν μακρὰν πορείαν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ μετὰ τοῦ φύλακός του ἐπλησίαζεν εἰς ρυάκιον, ὅπως πλὴν τὸ πρόσωπόν του.

— Σχεδὸν τριῶν ὥρῶν μόνον. Ἐπειτα θὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ ἕως αὔριον τὸ πρῶτ. Ἐὰν τὰ πράγματα ὑπάγουν καλά, ἐκείνην τὴν ὥραν σεῖς καὶ αἱ κυρίαι θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Σμύρνην. Ὁ δρόμος σας θὰ εἶναι μακρὸς, ἀλλὰ θὰ τον κάμετε μ' εὐχαρίστησιν.

Ὁ Μαυρίκιος, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τῶν τρόπων τοῦ ληστοῦ καὶ ἐπὶ τῇ εὐχερείᾳ μετ' ἧς ἐξεφράζετο γαλλιστί, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τῷ εἴπῃ:

— Ὑποθέτω, καλέ μου ἄνθρωπε, ὅτι δὲν ἔζησες πάντοτε εἰς αὐτὰ τὰ βουνά.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Σπύρος ὑπηρέτησα εἰς καλὰς οἰκίας τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βοσπόρου. Διετήρησα δὲ μερικὸς φίλους εἰς τὸ Μπουρνόβα, με τοὺς ὁποίους πίνω ἐνίοτε κἀνὲν ποτήριον ρακί...

— Καὶ οἱ ὅποιοι σὰς δίδουν τὰς ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις.

— Πραγματικῶς καμμίαν φορὰν ὁμῶς μὰς ἀπατοῦν. Λόγου χάριν, ἐὰν ἠξέυρομεν, ὅτι ἀνήκετε εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν... θὰ με συγχωρήσετε νὰ σὰς εἴπω, ὅτι δὲν ἐκάματε καλὰ νὰ μὴ φέρετε τὴν στολήν σας εἰς τὴν ἐξοχὴν. Χωρὶς αὐτὸ τὸ λάθος, οὔτε σεῖς, οὔτε ἡ ἀρραβωνιστικὴ σας...

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλο πρᾶγμα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Μαυρίκιος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχετε καλὰς πληροφορίας.

Ὁ Σπύρος ὁμῶς, διὰ μειδιάματος ἔδειξεν ὅτι δὲν ἐπίστευεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ψεῦδος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐνεφάνισθη ἡ Ἐλενίτσα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς παιδαγωγοῦ της. Παρὰ τὴν φοβεράν νύκτα, ἣν εἶχε διέλθει, ἠρκεσαν αὐτῇ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ὅπως ἦναι ὠραία. Τί σημαίνει νὰ ἦναι τις δεκαεπταετής!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Μαυρικίου, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφαιδρύνθησαν.

— Ἀς ἀπέλωμεν ταχέως, εἶπε. Φαντάζομαι ὅτι ἕκαστον βῆμα μὰς φέρει πρὸς τὴν οἰκίαν μου.

Αἱ ταξειδιώτιδες ἐπέβησαν τῶν ὄνων καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἐτέθη εἰς κίνησιν. Τέσσαρες λησταὶ προπορεύοντο ἐν εἴδει

προφυλακῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπετέλουσαν τὴν ἀκολουθίαν, ἀκολουθίαν παραδόξου, ἥτις εἶχε λάβει τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσῃ τοὺς ὑπ' αὐτῆς προστατευομένους εἰς τὴν πρώτην ὑποπτον ἐνδείξιν. Κατὰ τὰ λοιπά, οἱ λησταὶ ἐφέροντο μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ οὐδὲ εἰς ὕψου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Φαντάσθητε συμμορίαν λαθρεμπόρων, μεταφερόντων, διὰ δυσβατοτάτων ἀτραπῶν, εὐθραυστα ἀντικείμενα ἀξίας ἑκατοντάκις χιλίων φράγκων.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις ζωγραφικώτερα τοπεῖα. Μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας ἐντὸς δάσους χαμηλῶν δένδρων, οἱ ταξειδιῶται εἶχον ρηθᾶσι εἰς τὸ μελαγχολικώτερον καὶ ἀγριώτερον μέρος τοῦ ὄρους. Οὐδὲν ἕτερον ἔβλεπέ τις ἢ βράχους, ὄγκο-λίθους καὶ φθινούσας βᾶτους, φουμένας μακρὰν εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ γρανίτου. Ἀπροσδοκῆτως ὁμῶς, μετὰ τινα στροφὴν, οἱ ταξειδιῶται εὐρέθησαν ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς θεάματος. Πρὸ τῶν ποδῶν των ἐξετείνετο ἐκτεταμένη πεδιάς, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον διεσπαρμένα πολλὰ χωρία καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἡ κατάλευκος μεγαλόπολις Σμύρνη. Πέραν ταύτης ἤρχιζεν ἡ ἀχανὴς θάλασσα, σπινθηρίζουσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ εἰσέτι πλησίον τοῦ ὀρίζοντος ἡλίου.

Σπανίως περιηγηταὶ εἶδον ἐξοχώτερον πανόραμα ὀφείλομεν ὁμῶς νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ταξειδιῶται δὲν εἶχον διαθέσειν νὰ θαυμάσωσι τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Ὁ Μαυρίκιος ἐχρησιμοποιοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὅπως βεβαιώθη, ὅτι οὐδεὶς εὐρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη των. Αὐτοὶ δ' οἱ ἐν τῇ προφυλακῇ λησταὶ ἠρεύνων, διὰ τοῦ βλέμματός, ὅσον μακρότερον ἠδύναντο, ἐὰν ἡ πρὸ καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρα.

Ἡ Ἐλενίτσα, παρὰ τὸ μέγα θάρρος της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἄνευ συγκινήσεως τὴν πόλιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν θὰ ἐπέστρεφε ζῶσα, ἐὰν ἐλάχιστον ἀπρόοπτον συνέβαινε, καὶ ὅπου ἴσως ἔκλαιον νῦν αὐτήν, δύο δὲ δάκρυα ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

— Ἀ! ἀνεφάνησεν ὁ Μαυρίκιος, αὐτὰ τὰ δάκρυα σπαράττουσι τὴν καρδίαν μου.

Ἡ νεανίς ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα, προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἐπέτυχε μόνον νὰ τῷ φανῆ ὠραιοτέρα.

— Θάρρος! εἶπεν ἐρυθριῶσα. Ἴσως τὰ πάντα ἀποβῶσι κάλλιον ἢ ὅσον νομίζομεν...

— Μὲ συγχωρεῖτε, διέκοψεν αὐτοὺς ὁ Σπύρος μετὰ τὸ θάρρος ὑπηρετοῦ κωμωδίας, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Μετὰ δύο ὥρας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος καὶ τότε ὁ κύριος θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ συνομιλῇ μετὰ τὴν δεσποινίδα.

Ἡ συνοδία ἐτέθη αὐθις εἰς κίνησιν, εἰσδύουσα εἰς τὰς χαράδρας τοῦ ὄρους.

Ὁ Σπύρος, ὡς πάντες τοῦ κόσμου οἱ ὄδηγοί, εἶχεν ἀπατήσει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγουμένους ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν. Ὅτε ἡ συνοδία ἔστη διὰ τὸν φυσικὸν λόγον, ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ προχωρήσῃ, ἕνεκα τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἀτραπῶν, εἶχε βαδίσει πλέον τῶν τριῶν

ὠρῶν. Διὰ βραθείας ὑποκλίσεως, αἱ κυρίαί προσεκλήθησαν νὰ καταβῶσι τῶν ὄνων. Εἶτα δέ, αἰτούντες συγγνώμην διὰ τὴν ὀποῖαν ἐλάμβανον μεγάλην ἐλευθερίαν, δύο λησταὶ ἔλαβον εἰς τοὺς βραχίονάς των τὰς δύο κυρίας καὶ ἀνεβίβασαν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ πρᾶνουῦ βράχου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπότομον θὰ ἔφερε σκοτοδίνην καὶ εἰς ποίμνην αἰγῶν. Αὐτὸς ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐδίσταζε ν' ἀναβῆ, ἐὰν μὴ ἡ σιδηρὰ χεὶρ τοῦ Σπύρου δέν τον ὑπεστήριζεν. Ἡ ἀνάβασις διήρκεσεν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς, οἱ ταξειδιῶται εὐρέθησαν εἰς τὸ κλασικώτατον τῶν ληστρικῶν ἄντρων.

Ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναδιδομένων διαφορῶν ὁσμῶν, εὐκόλως ἐνόησε τις, ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς στρατοπεδαρχεῖον τοῦ Γιάννη καὶ ταῦτοχρόνως ὡς φρούριον, λόγῳ τῆς ὀχυρᾶς θέσεώς του. Δώδεκα λησταὶ καλῶς ὠπλισμένοι θὰ ἠδύνατο εὐκόλως ν' ἀμυνθῶσιν ἐκεῖθεν καθ' ὀλοκλήρου στρατιωτικῷ σώματι.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σπύρος, εἴμεθα ἡσυχοί. Ὁ κύριος καὶ αἱ κυρίαὶ ἡμποροῦν ν' ἀναπαυθῶσι μὲ ὄλην τὴν ἀνεσιν καὶ νὰ συνομιλήσωσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, ὁ ἀρχηγὸς θὰ εἶναι ἐδῶ αὐριον αὐτὴν τὴν ὥραν μὲ τὰ χρήματα.

Πρὸ παντὸς παρετέθη τὸ πρόγευμα. Τὰ τρόφιμα ἦσαν καλλίτερα, ἐὰν μὴ νοστιμώτερα, καὶ οἱ προσκεκλημένοι οὐδεμίαν θὰ εἶχον ἀφορμὴν παραπόνου, ἐὰν, μετὰ τὸν καφέ, ἠδύνατο νὰ καλέσωσι τὰς ἀμάξας των καὶ ν' ἀπέλθωσι· πλὴν δὲν προὔκειτο εἰσέτι περὶ ἀναχωρήσεως. Ἡ δεσποινὴς Γουδφωλ ἀπεκοιμήθη. Ἦτο ἀληθῶς ἡσυχᾶς ἄγρυπνος φύλαξ, ἀλλ' ἡ ἐπίπονος ὑπηρεσία, εἰς ἣν ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὑπεβάλλετο, δὲν προεβλέπετο εἰς τὰς συμφωνίας τῆς.

Οἱ δύο νέοι, καθήμενοι ἐγγὺς ἀλλήλων, συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως περὶ τῶν φόβων καὶ τῶν ἐλπίδων των. Ἦσαν μόνον καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι εὐρίσκοντο εἰς ἐρημητήριον τῆς ἐκλογῆς των, ἐὰν, ἔξω τοῦ ἀντροῦ, δὲν ἠκούετο ἡ ἔρρινος φωνὴ τοῦ Σπύρου, ἄδοντος ὀρεινὸν ἄσμα.

ΙΕ'

Ὁ χρόνος εἶχε παρέλθει καὶ ἤδη ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ ὄρους. Ἐντὸς τοῦ ἀντροῦ τὰ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο συγκεχυμένα. Ὁ Μαυρίκιος ὁμοῦ καὶ ἡ σύντροφός του δὲν εὐρίσκον τὰς ὥρας μακρὰς. Ἀπελάμβανον τῆς μεγίστης ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχίας· ἀνεκάλυπτον ὅχι ὅτι ἠγαπῶντο—τοῦτο ἦτο αὐτοῖς πρὸ πολλοῦ γνωστὸν—ἀλλ' ὅτι εἶχον δίκαιον ν' ἀγαπῶνται. Μεθ' ὅ,τι ἂν λέγῳσιν, ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι πολλὰκις τυφλὸς εἰμὴ ἐκ φρονήσεως. Θὰ ἔχανε πολὺ, ἐὰν ἔβλεπε τὴν πραγματικότητά. Δείξατε ὁμοῦ αὐτῷ, ὅτι δύναται ν' ἀνοιξῆ τοὺς ὀφθαλμούς, παραχρῆμα δὲ πίπτει ἡ καλύπτουσα αὐτοὺς ταινία καὶ ὁ μικρὸς πονηρὸς ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἡμῶν μὲ δύοπτρα.

Ἡ Ἐλενίτσα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἠσθάνοντο τὴν μεγάλην χάρην τοῦ νὰ ἐκτιμῶσιν ἀλλήλους ἐφ' ὅσον κάλλιον ἐγνωρίζοντο, ἐὰν δ' ὑπάρχη μέρος, εἰς τὸ ὀποῖον ἡ γνωριμία γίνεται ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ βάθος ἐρήμου ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν μεγίστου κινδύνου. Πᾶν τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν μέγα καὶ γενναῖον ἀπεκαλύπτετο ἀνεπιφύλακτως. Δύο συνήθειαι ἔρασταί, ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν σκληρὰν ἐκείνην δοκιμασίαν, βεβαίως θὰ καθίσταντο ψυχροί, μετὰ δὲ πάροδον τῶν ὠρῶν ἀνησυχίας καὶ κακουχιῶν, οὐδὲν ἕτερον θὰ ἠδύνατο νὰ πράξωσιν ἢ νὰ σιγήσωσιν. Ἐκεῖνοι ὁμοῦ, ἀπ' ἐναντίας, ὠμίλου καὶ ἠσθάνοντο ἀμφοτέροι ὅτι ἐν μόνον δυστύχημα θὰ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀπαρηγορήτους, τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπληττεν ὁμοῦ ἀμφοτέρους.

Ὁ Μαυρίκιος, ἀκρῶνόμενος τῆς φιλίας του, παρετήρησεν, ὅτι αὐτὴ ἔφερε πολλὰκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν γονάτων τῆς, ὡς ἐὰν ἤλγει.

— Πάσχετε ; ἠρώτησεν αὐτὴν. Μήπως ἐπληγώθητε κατὰ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν βράχον ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς. Πρὸ πολλοῦ, ἀπ' ἧς ἤμην παιδίσκη, συνεπέα πτώσεως, τὸ γόνυ τοῦτο πονεῖ ὀσάκις κουρασθῶ. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, — προσέθηκε μειδιῶσα — εἶδον μάλιστα τὸν θάνατον πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐπανελάθε λυπηρῶς :

— Αὐτὴ μόνη σχεδὸν ἡ ἀνάμνησις μοὶ ἀπομένει τῶν Παρισίων καὶ τῆς Γαλλίας. Βλέπω εἰσέτι ἐμαυτὴν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν μετὰ τῆς δυστυχοῦς μητρὸς μου, ἐνῶ ἐξηρχόμεθα οἰκίας, τὴν ὁποῖαν βεβαίως τώρα δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ ἐπανεύρω. Εἶτα δὲ βλέπω ἐμαυτὴν, ἀγνοῶ πῶς, ἐξηπλωμένην κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν ποδῶν ἵππου, τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως ὁ φόβος μ' ἔκαμε νὰ νομίσω μεγαλειότερον ἢ ὅσον πραγματικῶς ἦτο, διότι ἀναπολῶ αὐτὸν ὡς ζῶον φαντασιῶδες εἰκοσι τοῦλάχιστον ποδῶν ὕψους. Ἀγνοῶ πῶς δὲν κατεπατήθη ὑπ' αὐτοῦ. Δὲν ἠξούρω ἐπίσης ἐὰν ἐπληγώθη ὑπ' αὐτοῦ ἢ ἐκ τῆς πτώσεώς μου· τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐνίστε, ὡς σήμερον, πάσχω εἰσέτι.

Ἀἴφνης ἐσίγησεν ἔκπληκτος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας ἀρηγήσεώς τῆς, ὁ Μαυρίκιος εἶχε πλησιάσει πρὸς αὐτὴν καὶ, λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς, ἔθλιβεν αὐτὴν μετ' ἀνεξηγήτου συγκινήσεως.

— Ἄ ! ἀνερώνησεν οὗτος, καὶ τὸ παρελθὸν σὰς καθιστᾷ ἰδικήν μου ! Ἀποκρίθητε, Ἐλενίτσα· ἀναμνήσθητε καλῶς ἐκείνης τῆς σκηνῆς. Δὲν βλέπετε ἕνα νέον, ὅστις σὰς ἀνεγείρει καὶ σὰς φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας του ; Δὲν τον βλέπετε ἐπίσης, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, καθήμενον πλησίον σας ὑπὸ τὴν πλάτανον τοῦ πλήρους ἀνθέων κήπου τοῦ πατρὸς σας ; Δὲν ἔχετε ἕνα κῦνα, ἕνα μέγαν λευκὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο... περιμείνατε... ἐκαλεῖτο Πομπήϊος ;

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, εἶναι

δυνατόν ; Ἄλλὰ ναι, ναι ! ἐνθυμοῦμαι πάντα ταῦτα. Βλέπω πρὸ παντὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον μ' ἔσωσεν. Ἀκούω ἀκόμη τὸν πατέρα μου λέγοντα : «Εἶναι θαῦμα πῶς δὲν συνετριβήτε καὶ οἱ δύο.» Ἐκεῖνος ὁ νεανίσκος...

Ὁ νεανίσκος ἐκεῖνος, γενόμενος ἀνὴρ, ἐκράτει αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τῆς καρδίας του· ἐπέθετε φιλήματα ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ εἰμὴ ταύτας μόνον τὰς φράσεις :

— Ἀτυχῆς μου Ἐλένη ! Ἀτυχῆς μου Ἐλένη ! Μὴ κλαίετε !

Ὁμοῖ ! Πῶς νὰ μὴ κλαύσῃ ; Ἀπὸ τῶν ὠρῶν τὰ νεῦρα τῆς νεανίδος εἶχον ἐνταθῆ καὶ τὰ δάκρυα ἀπέπνιγον αὐτὴν. Εἶχεν αἰσθανθῆ πάσας τὰν συγκινήσεις, τὰς ὁποίας γυνὴ δύναται νὰ δοκιμάσῃ : τὸν φόβον, τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν χάνωσιν, ἣν προξενεῖ ὁ γεννώμενος ἔρωσ, κατασταθεῖσαν παρ' αὐτῆς αἰσθητοτέρα ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῶν στερησεῶν.

Εἶχεν ὑποφέρει πάντα ταῦτα μετὰ θάρρους καταπληκτικοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπροσδόκητος ἐπίκλησις τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, αἵτινες συγκεχυμένα παρέμενον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς τῆς, ἐμφανιζομένης κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν τοῦ βίου τῆς, ἐσπάρασσον τὴν καρδίαν τῆς. Εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ λυγμῶν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαυρικίου, ὡς πρὸ δωδεκαετίας, ἐπιλανθανομένη τῆς θέσεώς τῆς καὶ ἀγνοοῦσα τὰς φρικιάσεις, τὰς ὁποίας προὔξενον τῷ Μαυρικίῳ ἡ μετὰ τοῦ σώματός τῆς ἐπαφὴ καὶ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης τῆς. Τί ἦτο δι' αὐτὴν ὁ ἰατρὸς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ; Οὐδὲν ἕτερον ἢ ὁ γενναῖος νεανίσκος, ὅστις εἶχε σώσει τὴν ζωὴν τῆς.

Κατὰ τινὰς ὥρας, ἡ γυνὴ κυριαρχεῖ ἡμῶν ἀπὸ τῶν ὕψηλά, ὥστε θὰ ἐλέγετο, ὅτι δὲν γνωρίζει ἡμᾶς. Κατ' ἐκείνας τὰς ὥρας, ἐνῶ ἡ σὰρξ ἡμῶν φρίττει, ἡ καρδία ἐκείνης ἀνασκιρτᾷ· ἐνῶ ἡμεῖς παλαίωμεν, ἐκείνη περιπλανᾷται φαειρὰ εἰς τὸ ἰδεῶδες, ἀγκυρᾷ, σκέπτεται, μειδιᾷ καὶ, θελητικώτερα ἔτι, κλαίει.

Ὅταν ἡ Ἐλενίτσα ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ εἶπε τῷ Μαυρικίῳ :

— Λοιπόν, ἡ μήτηρ μου, σὰς ἐγνώρισε, σὰς ἠγάπησε καὶ σὰς ἠλόγησεν ! Ἄ ! Θεέ μου ! Τί θὰ ἔπραττεν εἰς ταύτην τὴν στιγμήν ;

— Ἴσως θὰ ἐπανελάμβανεν ὑμῖν τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας νομίζω ὅτι εἰσέτι ἀκούω ἐξερχομένους τῶν χειλέων τῆς : «Πρέπει νὰ τον ἀγαπᾷς πολὺ, παιδί μου !» Ὁ Ἐλενίτσα, δὲν θέλετε νὰ τὴν ὑπακούσητε ; Δὲν θέλετε ν' ἀγαπᾷτε ἐκεῖνον, ὅστις σὰς δίδει τὴν ζωὴν του καὶ ὅστις δὲν ἠγάπησεν ἐτέραν γυναῖκα πρὸ ὑμῶν ;

— Ἄ ! ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ στεναγμοῦ— μήπως ἰσχύει ἡ θέλησις ! Δὲν «ἤθελον» νὰ ἔλθω ἐνταῦθα καὶ ὁμοῦ εὐρίσκομαι αἰχμάλωτος.

Ὁ Μαυρίκιος ἐνόησε καὶ τόσο καλῶς, ὥστε ἡ Ἐλενίτσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ μικρὰν κραυγὴν, διότι ὁ νεανίας ἐθλιψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τυο.

— Κακὴ! εἶπεν αὐτῇ ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι δὲν ἦτο εἰσέτι νύχταριστὸς, μ' ἀγαπάτε λοιπὸν παρὰ τὴν θέλησίν σας; Καὶ πρέπει νὰ σκέπτομαι, ὅτι, μετὰ τὴν ἐλευθέρωσίν σας, θά με βλέπετε μετὰ τῆς ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς βλέπετε τὸν Σπύρον;

— ὦ! φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα σοβαρῶς, ἀγαπῶ τὸ σπῆλαιον τοῦτο, τοὺς ληστές, τὸν Σπύρον καὶ τὰ ἄσματα τοῦ, θ' ἀγαπῶ πάντα ταῦτα ἐφ' ὅρου ζωῆς. Εἶμαι εὐτυχῆς, εὐτυχῆς, εὐτυχῆς! Τί περισσώτερον θέλετε;

Ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ τὸν διάλογον τοῦτον, ἀλλ' ἡ Ἐλενίτσα, μετὰ φιλοστόργου περιεργίας, ἠθέλησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

— Εἶναι τόσο σπάνια εὐκαιρία! ἔλεγεν. Ἄλλως, ἐξ ὅλων τῶν περιστοιχοῦντων με προσώπων, ὑμεῖς εἴδετε αὐτὴν τελευταίως. Γνωρίζετε τὴν θεῖαν μου εἶναι ἡ ἀγαθωτάτη τῶν γυναικῶν, ἀλλ' εἶναι εὐτυχῆς καὶ δὲν ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ περὶ ἑαυτὴν μελαγχολικὰ πρόσωπα μάλιστα δὲ πρὸ πολλοῦ ἐνόησα, ὅτι ἐπιθυμῶ ν' ἀποφεύγῃ τινὰς ὁμιλίας. Οὐδένα ἔχουσα, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ προφέρω τὰ ὀνόματα τῶν γονέων μου, φαίνομαι ὡς ἐὰν ἐλησμονήσα αὐτά. Δὲν εἶμαι πλέον εἰμὴ Ἐλενίτσα. Τὰ τρία τέταρτα τῶν συχνάζόντων τὴν οἰκίαν τῆς θεῖας μου ἀγνοοῦσιν, ὅτι ὀνομάζομαι Ἐλενίτσα δὲ Ρεννεφόρ.

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς Γουδφωλ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἠρώτησε τίς ὄρα ἦτο. Ὁ ἰατρὸς ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ἐπλησίασεν, ὅπως δικρινῆ, εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἴστατο ὁ Σπύρος.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ὁ Δημήτριος, ἐπιθυμῶν ἵνα καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ διάγῃ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐν πάσῃ εὐμαρείᾳ, ἐκάνονισεν τὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστολὴν χρημάτων μετ' ἐλευθεριότητος ἀπαντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ χωρίου ἐγένωσκον ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δημητρίου ὑπῆρχε μεγάλη ἀφθονία πάντων τῶν διὰ τὸν βίον χρησίων, ἐμακάριζον δὲ τὴν καλὴν τύχην τῆς Μαρίας. Καὶ πάντες μὲν οἱ σύζυγοι, ἀμα ξενητευόμενοι, ἐφρόντιζον νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας

αὐτῶν τὰς διαφόρους οἰκονομίας των, ἀλλ' ὅτε περιστάσεις ἀντίξοοι δὲν ἐπέτρεπον αὐτοῖς τοῦτο, τί ἠδύνατο νὰ πράξωσιν; Καὶ ἀληθὲς ὅτι ὀλίγα μὲν ἦσαν αἱ οἰκογένειαι, αἵτινες εὕρισκοντο ἐν διηνεκεῖ στενοχωρίᾳ, ἀλλ' ὅπως δήποτε ὑπῆρχον ἠναγκαζόντο δὲ νὰ μεταβαλῶσιν εἰς συγγενικοὺς ἀγροὺς καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ εὐτελεστάτῃ ἀμοιβῇ ἐργαζόμενοι, νὰ συντηρῶσι τὰ ἀνήλικα αὐτῶν τέκνα καὶ νὰ δύνανται νὰ ἐξοικονομῶσι καὶ τὰς λοιπὰς τοῦ οἴκου ἀνάγκας, ὅπως διευκολύνωσι τὸν ἐν τῇ ξενίᾳ σύζυγον πρὸς εὐχερεστέραν εὑρεσιν ἐργασίας. Ἐκ τῶν ὀλίγων χρημάτων, ἄτινα αἱ πτωχαὶ τῶν χωρίων οἰκοδέσποιναι, ἐκτελοῦσαι τὰς βαρεῖας ἐργασίας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἐλάμβανον, κατάρθουσαν νὰ ἐξοικονομῶσι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ ἐπέστελλον τοῖς ἑαυτῶν συζύγοις, ἀπαξ τοῦ μηνὸς τοῦλάχιστον, εἰδήσεις περὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ Μαρία δὲν ἦτο τόσο ἐστενοχωρημένη, πρῶτον μὲν διότι τὸ συναφθὲν δάνειον διενεμήθη μετὰ τῶν δύο εἰς ἴσα μερίδια καὶ δεῦτερον, διότι ὁ Δημήτριος ἀμα ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εὔρεν ἐργασίαν, ἐξασκῶν καὶ πάλιν τὴν τέχνην του ἐν τῷ κουρείῳ τοῦ θεῖου του. Ἐν βραχεῖ δὲ χρόνῳ ἠδυνήθη, ὡς εἴπομεν, οὐ μόνον τὸ δάνειον νὰ ἐξοφλήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὀλίγα χρήματα νὰ ἐμβάσῃ εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του. Ὡστε διὰ τοὺς καλοὺς συζύγους τοῦτους δὲν ὑπῆρξε στενοχωρία χρηματικὴ ὅπως οὖν σπουδαία. Ἡ Μαρία εἶχεν ἐπαρκῆ χρήματα διὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ ἠδύνατο ἀκόπως νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς μακρὰς πρὸς τὸν σύζυγον κατὰ πᾶσαν ἀναχώρησιν τοῦ ταχυδρομείου. Ὁ Δημήτριος ἐκάνονισεν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε λίαν συνεχῶς, Θεοῦ εὐλογοῦντος, ἠδύνατο νὰ ἀποστέλλῃ χρήματα τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτοῦ καὶ νὰ ἀνατρέφῃται ἐν μεγάλῃ ἀνέσει ἡ φιλιτάτη Εὐδοκία ὡς ἀληθῆς ἀρχοντοπούλα τοῦ τόπου. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐφαίνετο μεριμνῶν ὁ Δημήτριος, εἰμὴ περὶ τῆς θυγατρὸς του, παρὰ παντὸς δὲ ἐκ τῆς πατρίδος ἐρχομένου συγχωρίου ἐζήτει λεπτομερεστάτας πληροφορίας περὶ τῆς Εὐδοκίας καὶ ἀπληστός ἠκροῦτο πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὴν. Ἡ Μαρία ἔγραφε καὶ ἀδιαλείπτως ἔγραφε περὶ τῆς Εὐδοκίας καὶ τὰ ἐλάχιστα αὐτῇ συμβάντα. Εὐτυχῆς λοιπὸν οὕτω μακρόθεν ἀπελάμβανεν ὁ τάλας πατήρ τῆς ἀπεριορίστου αὐτοῦ στοργῆς τὴν ἀμοιβήν. Ἡ Μαρία, φύσει προνοητικὴ κόρη καὶ οἰκονόμος, τὰ πρὸς αὐτὴν ἐκάστοτε ἀποσταλλόμενα χρήματα δὲν ἔδαπάνα καταχωρημένη τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ Δημητρίου, οὐδὲ κατηρστέυεν αὐτά, ἐκ τῶν προτέρων γινώσκουσα μεθ' ὧν κόπων καὶ στερήσεων ἀπεκτῶντο κατὰ τοὺς ἀφόρους τοῦτους χρόνους τὰ ὀλίγα κερμάτια τοῦ οἰκογενειάρχου. Δὲν ἔζη μετὰ στερήσεων, μετὰ φιρλαγγυρίας, διότι τοῦτο θὰ δυσχερῆσαι τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ σπατάλης· ἐναπεταμίευεν πᾶν ὅ,τι ἐπερίσσειε καὶ οὕτω ὑπῆρχον δύο ταμεῖα τῆς οἰκογενείας, ἓν μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει

παρὰ τῷ Δημητρίῳ, ἕτερον δὲ ἐν τῷ χωρίῳ παρὰ τῇ Μαρίᾳ, ἀμφοτέρω δὲ ἠύξανον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ.

Οὕτω δὲ βαθμηθὸν κατώρθωθη ὥστε ἡ οἰκία τοῦ Δημητρίου νὰ γείνη μία τῶν εὐπορωτάτων τοῦ χωρίου, διακρινομένη διὰ τὸν πλοῦτόν τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν ἀφθονίαν πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν. Οἱ χωρικοὶ πάντες ἔλεγον, ὁμιλοῦντες μετὰ τῶν τῶν συγχωρίων ἤρξατο ἀναπτυσσόμενος, ἀλλ' ἀβλαβῶς. Οὐδεὶς ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς ἐκρηξιν δυσχερεσκείας ἢ μίσους κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ ζεύγους.

Ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρήρχοντο ἀλλεπάλληλα, ἠύξανεν τῇ ἡλικίᾳ καὶ ταῖς χάρισιν ἡ μικρὰ Εὐδοκία καὶ ὁλονὲν ἐλαμπρύνετο τὸ κάλλος τῆς Μαρίας. Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἡ μητρότης προσέθηκεν ἰδιαίτερον ὄλως κάλλος εἰς τὴν προϋπάρχουσαν καλλονὴν τῆς. Ὅσον προσετιθεντο τὰ ἔτη ἀντὶ νὰ ἀφαιρῶσιν, ἐξ ἐναντίας συνεπλήρουν ἄωρόν τι στοιχεῖον τῆς καλλονῆς καὶ ἡ γυνὴ - Μαρία ἦτο ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὠραιότερα τῆς κόρης - Μαρίας. Οὕτω πολλοὺς νέους καὶ νέας δύναται νὰ ἴδῃ τις καχεκτούσας ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, ὅποτε ἀκριβῶς ἔπρεπε, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, νὰ ἀκμάζωσι καὶ νὰ θάλλωσιν, ὡς ἔχοντες πᾶσαν τῆς νεότητος καὶ τῆς ζωῆς τὴν ἰκμάδα, θαλεροὺς δὲ καὶ πλήρεις ὑγείας μετὰ ταῦτα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀλιτήριος σάραξ τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως τῶν νεανίδων καὶ ὁ ἀπηνής περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν διὰ τοὺς νέους, περιτρώγων τὸ εὐθαλὲς δένδρον τῆς ζωῆς, καλύει τὴν εὐδοκίμησιν αὐτῶν. Ἀπαξ δὲ ἐπελθούσης εὐδίας τινός, ἐπαναλαμβάνει τὴν εὐδοκίμησιν καὶ ἡ Νεότης συμπληροῖ τὸ ἔργον τῆς Φύσεως. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι σπάνια καὶ τὰ ἀντίθετα παραδείγματα, ἴσως μάλιστα εἶναι καὶ πολυπληθέστερα. Ἡ Μαρία βεβαίως δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκέπτηται τὸ μέλλον, διότι καὶ πολὺ μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἦτο καὶ διότι δι' αὐτὴν παρίστατο τοῦτο ῥοδοστεφὲς καὶ ἀνευ μελανῶν νεφῶν. Ἀλλ' ὅπως δήποτε, ὅσον βεβαία καὶ ἀνῆται κόρη τις περὶ τῆς ἀσφλοῦς ἀποκαταστάσεώς της, πάλιν ἐν τούτοις ἔχει λόγους νὰ μελαγχολῇ καὶ πολλὰς νὰ βλέπῃ διαλυομένας τὰς γλυκειάς ὄνειροπολήσεις αὐτῆς καὶ μακρόθεν συσσωρευόμενα ἀπαίσια τὰ νέφη τῆς ἀτυχίας, σκοτιζόντα τὴν αἰθρίαν τοῦ πρὸ ὀλίγου διαγελῶντος οὐρανοῦ της καὶ ἀπαίσιαν καταγιγῶδα προμηνύοντα. Καὶ ἔπειτα τίς δὲν ἐδοκίμασεν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπεκύρωσε δι' ἰδίας πείρας οὐχὶ ὀλίγακι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ῥητοῦ τῶν φιλοσόφων προγόνων ἡμῶν «Πολλὰ μετὰ τὸ χεῖλέων καὶ κύλικος πέλει»;

[Ἐπεταί συνέχεια].

εἰς ἐκτὸ ἰΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ
ἐσομ τέρμ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΝ

ΛΙΟΥΔΜΙΑ

[Συνέχεια]

Ἡ συνομιλία μας διεκόπη. Εὐρισκό-
μην ὡς ἐπὶ ἀκανθῶν, θεωρῶν τὴν Πρα-
σκόβωνα καὶ μὴ ἐνοῶν πλέον αὐτήν. Ἀντί
τῆς ὑπερηφάνου καὶ τραχείας φυσιογνω-
μίας τῆς, ἔβλεπον τούναντίον πρόσωπον
πλήρες γλυκύτητος καὶ θλίψεως. Ἐπεθύ-
μουν εἰς ἄκρον νὰ μάθω τὴν κατάστασιν
τῆς Παυλίνας καὶ ἐν τῇ ἀναμονῇ ταύτῃ
ὑπέφερα μαρτύρια. Τότε κατενόησα πόσον
τὴν ἡγάπων ἀκόμη, καὶ ἐκαιροφυλάκτουν
μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὴν εὐ-
καιρίαν διὰ νὰ ἐπαναλάβω τὴν μετὰ τῆς
θείας τῆς συνομιλίαν. Ἐπὶ τέλους ἰδοὺ
τὴν

— Ἐνθυμεῖσαι, μοι εἶπεν ἡ Πρασκό-
βωνα, πόσον ἐφρόντιζα διὰ τὸ μέλλον τῆς
ἀνεψιάς μου. Μόνη μου φιλοδοξία ἦτο νὰ
τὴν ὑπανδρεύσω πολὺ καλᾶ. Ὁ κόμησ
***, λοχαγὸς τῶν Οὐσσάρων, μοι ἐφαίνετο
λαμπρὸς γαμβρός.

— Καὶ ἡγάπα τὴν Παυλίαν;

— Καὶ τί ἀγάπην!

— Καὶ τὸν ἡγάπα ἐκείνη;

— Δυστυχῶς ὄχι, δὲν τὸν ἡγάπα!

— Δὲν τὸν ἡγάπα;

— Πρέπει νὰ τὸ ἔμολογῶ. Ἐφαν-
ταζόμην ὅτι διὰ μίαν νέαν ὁ ἔρωσ ἦτο
εἶδος κούκλας διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἐφη-
βικὴν τῆς ἡλικίαν. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ Παυ-
λίνα θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ὑπανδρεύετο λαμ-
πρόν τινα νέον καὶ ζήσῃ νέον βίον. Μὲ
τὴν πεποιθήσιν ταύτην δέχομαι τὴν πρό-
τασιν τοῦ κόμητος, τὴν διαβιβάζω εἰς
τὴν Παυλίαν, ἡ ὁποία καθαρὰ καθαρὰ
ἀρνεῖται νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Ἐγὼ θυμώ-
νω, διὰ νὰ με καθησυχάσῃ δὲ ὁ Θεὸς εἰ-
ξεύρει ποῖα δικαιολογήματα μοι εἶπεν
ὅτι δὲν εἶμπορεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ παρὰ ἐκεῖ-
νον τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃ καὶ ὁ ὁποῖος
ἀληθῶς θὰ τὴν ἀγαπᾷ...

— Αὐτὰ σὰς παρετήρησε;

— Ναί, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ εἰς τοι-
οῦτον βαθμὸν ὥστε ἐσυλλογίσθην μήπως
τυχὸν ἡγάπα κἀνένα ἄλλον. Καὶ σὺ
τὴν ἰδίαν σκέψιν δὲν θὰ ἔκαμνες; διότι
ὁμιλῶ μαζί σου ὡς πρὸς συγγενῆ. Ἐσυ-
νειθίσασμεν νὰ σὲ θεωρῶμεν ὡς μέλος τῆς
οἰκογενείας.

— Εὐχαριστῶ... Καὶ ἡ Παυλίνα;

— Δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις
μου, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ καὶ ἠσθέ-
νησε. Τέλος πάντων ἠναγκάσθην ν' ἀρ-
νηθῶμεν τὴν πρότασιν τοῦ κόμητος, ὀλό-
κληρος δὲ ἡ πόλις ἐξεπλάγη πολὺ διὰ
τὴν ἀπόφασίν μας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πα-
τήρ τῆς Παυλίνας ἀπέθανεν, ἀφήσας μι-
κρὰν κληρονομίαν, διότι ἦτο σπάταλος
καὶ εἶχε πολυπληθῆ οἰκογένειαν. Τότε
εἶπον εἰς τὴν Παυλίαν πόσον θὰ ἦτο

πλουσία καὶ εὐτυχὴς ἂν ὑπανδρεύετο τὸν
κόμητα.

— Πλουσία, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἀληθῶς,
ἀλλ' οὐχὶ εὐτυχὴς.

— Καὶ διατί; — ἤρχισε νὰ κλαίῃ
πάλιν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ τώρα, προσέθηκα ἐγώ, δὲν
ἔχεις διόλου προίκα. Διότι δὲν ἤθελον νὰ
τῇ εἶπω ὅτι θὰ τὴν ἀφινον κληρονομόν
μου. Ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μας εἶναι ἄ-
γνωστος καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἔλαβα αὐ-
τὴν τὴν προφύλαξιν. Δὲν ἔχω παιδιὰ καὶ
τὴν Παυλίαν τὴν θεωρῶ ὡς κόρη μου.
Μὲ τὸ κτῆμά μου καὶ τοὺς πεντακοσίους
χωρικοὺς μου, ἂν θελήσῃ νὰ ἐκλέξῃ κατὰ
τὴν καρδίαν τῆς πτωχὸν ἄνδρα...

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἄ! δὲν ἦσαν τοιαῦται ἄλλοτε αἰ
ιδέαι μου. Ἄλλ' ἡ λύπη καὶ τὰ συμ-
βάντα τοῦ βίου ἐνεργῶσιν εἰς ἡμᾶς με-
γάλην μεταβολήν. Τώρα ἡ Παυλίνα κά-
θεται μαζί μου. Τὴν ἀγαπῶ περισσότε-
ρον ἢ ἄλλοτε. Εἶναι ἀγγελος.

— Κατοικεῖτε πάντοτε εἰς Μόσχαν;

— Ὅχι! θὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ μόνον διὰ
νὰ τακτοποιήσω μερικὰς ὑποθέσεις, ἔ-
πειτα θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐγκατασταθῶμεν
εἰς τὸ κτῆμά μου.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ;

— Εἰξεύρεις ὅτι τὸ κτῆμά μου ἀπέχει
τεσσαράκοντα βέρστια ἀπ' ἐδῶ. Αὔριον
ἀναχωρῶ εἰς Μόσχαν. Ἐλθέ, Ἀντώνιε,
ἐλθέ, ἡ Παυλίνα πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ
νὰ σὲ ἴδῃ.

— Μήπως εἶν' ἐδῶ; Καὶ ἡ φωνὴ μου
καὶ ἡ καρδία μου ἔτρεμον.

— Ναί, ἐδῶ εἶναι. Δὲν ἀφίνει ἡ μία
τὴν ἄλλην. Ποσάκις ἐζήτησε πληροφο-
ρίας περὶ σοῦ!.. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῇ εἶπω
μὲ ποῖον σαλτῆρον τρόπον σοὶ ἀπηγόρευσα
τὰς ἐπισκέψεις σου. Δὲν εἰξεύρει τί κά-
μνεις καὶ διατί δὲν σὲ βλέπει πλέον.

— Ὡ! Θεέ μου, ὁποῖον γλυκὺ φῶς λάμ-
πει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου! Ὅποια δι-
καιολογήσεις διὰ τὴν Παυλίαν! Ὅποσον
αἰσθημα ἐνδιαφέροντος αἰσθάνομαι διὰ
τὴν δυστυχῆ αὐτὴν γραίαν θείαν, ἡ ὁποία
μοὶ ἔκαμε τόσον εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν!
Ἀλλὰ δὲν εἶναι μεγάλη μου οἴησις νὰ
τολμῶ νὰ πιστεύω, νὰ τολμῶ νὰ ἐλπίζω
... ἂν καὶ ἡ διήγησις τῆς Πρασκόβωνας
μοὶ φαίνεται πολὺ ἐνθαρρυντικὴ; Θὰ ὑ-
πάγω πρὸς τὴν Παυλίαν, θὰ τὴν ἴδω καὶ
θὰ μάθω... Ὅχι, δὲν θὲν περιμεῖνω μέχρι
τῆς αὔριον... Δυνατὸν ν' ἀναχωρήσῃ αὔ-
ριον ἑνωρίς. Τρέχω. Εἰσέρχομαι εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον

— Ἡ Πρασκόβωνα Ἰβανόβωνα εἶναι
ἐδῶ;

— Ὅχι, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετῆς. Ἐ-
πειτα αἰφνιδίως βάλλει κραυγὴν χαρῆς:
«Ὁ Ἀντώνιος Πέτροβιτς!...» ἀνεγνώ-
ρισας τὸν γέροντα θαλαμηπόλον τοῦ πα-
τρὸς τῆς Παυλίνας.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε λοιπόν; Ἡ
δεσποινὴς περιπατεῖ εἰς τὸν κῆπον. Θέλετε
νὰ πάγω νὰ τὴν ζητήσω;

— Ὅχι, πηγαίνω μόνος μου.

Καὶ διευθύνομαι, μετὰ σφοδρῶτάων

καρδιακῶν παλμῶν, πρὸς τὸν κῆπον. Πῶς
θὰ με δεχθῇ; τί θὰ μοι εἶπῃ;

Τὴν παρετήρησα, μὲ τὴν πένθιμον ἐν-
δυμασίαν τῆς, βαδίζουσαν βραδέως καὶ
σκεπτικὴν εἰς τινα δενδροστοιχίαν. Ὅσον
ὠραία καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἄλλοτε, τώρα μοὶ
φαίνεται ὠραιότερα, θελκτικώτερα μὲ τὴν
ἀπλὴν ἐνδυμασίαν τῆς μὲ τὴν σκεπτικὴν
ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς. Ἐστράφη
καὶ μ' ἐκύτταξεν ἐκπληκτος.

— Δὲν με ἀναγνωρίζεις, Παυλίνα;

Ἐκείνη ἤρυθρίασεν, ἐχαμήλωσε τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ μοὶ ἀπεκρίθη μειδιδῶσα:

— Ἐγὼ, νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω!

Δύο ὠραι παρῆλθον πλησίον τῆς μετ'
ἀνεκφράστου ταχύτητος. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο
ὅταν ἡ φωνὴ τῆς θείας ἠκούσθη. Ἡμεθα
βεβυθισμένοι ἀκόμη εἰς τὴν συνομιλίαν
μας. Ἡ Παυλίνα δὲν παρετήρει ὅτι ἐκρά-
τουν καὶ ἠσπαζόμην τὴν ὠραίαν χεῖρά
τῆς. Ὡμιλοῦμεν περὶ τῶν εὐδαιμόνων ἐ-
τῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας μας ὡς ἀδελ-
φὸς καὶ ἀδελφή. Ἡ Παυλίνα μοὶ εἶπε πό-
σον εἶχε κουρασθῆ τὸν θορυβῶδη βίον τῆς
Μόσχας καὶ πῶς θὰ ἦτο εὐχαριστημένη
ν' ἀναπαυθῆ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Καὶ πῶς! ἀνέκραξα ἐγώ, δὲν σοὶ
ἤρεσκεν ἡ Μόσχα; Ἐν τούτοις ἐκεῖ ἦσο
ἡ βασίλισσα.

— Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἔμενα ἐκεῖ διὰ νὰ
ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις μό-
νον εἰς Μόσχαν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ;

Ἦθελον νὰ γονυπετήσω, νὰ τῇ εἶπω
τὴν νέαν κατάστασίν μου, τοὺς σταθεροὺς
πόθους μου καὶ τὰς ἐλπίδας μου, ἀλλὰ
δὲν εἶχον τὸ θάρρος.

Μετέβημεν εἰς τὴν θείαν τῆς, ἡ ὁποία
μετὰ τσαύτης ἀγαθότητος μ' ἐδέχθη
ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω τὴν ἀπόφα-
σιν διὰ ν' ἀναχωρήσω.

— Φεύγετε αὔριον; τῇ εἶπον ἐπὶ τέ-
λους.

— Αὔριον λίαν πρωί. Ὡστε θὰ σὰς ἀ-
ποχαιρετίσωμεν.

— Ὅχι, ἀνέκραξα ἔξαλλος, ὄχι δὲν
θὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, ἐγὼ δὲν θὰ σὰς ἀ-
φήσω.

— Δὲν σ' ἐνοῶ, μοὶ ἀπεκρίθη ἡ Πρα-
σκόβωνα Ἰβανόβωνα παρατηρήσασά με ἐκ-
πληκτος.

— Καὶ σὺ, Παυλίνα, μ' ἐνοεῖς;

Ἡ Παυλίνα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλ-
μούς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἄ! ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ τί συμβαίνει,
εἶπεν ἡ Πρασκόβωνα μειδιδῶσα. Μήπως μα-
ζί του ἠλπίζεις νὰ ζήσης εὐτυχῆς;

Ἡ Παυλίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς θείας τῆς, ἐγὼ δὲ ἐγονυπέτησα.

— Ἀρκετὰ, παιδιὰ, εἶπεν ἡ Πρασκό-
βωνα, ἀρκετὰ! Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ νὰ
ἐμποδίσω τὴν εὐτυχίαν σας. Τώρα, Παυ-
λίνα, ἐνοῶ διατί ἀνεστέναζες. Ἀλλὰ
πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν τὸ μέλλον, τὸ
θετικὸν μέρος τοῦ βίου καὶ σὺ εἰξεύρεις,
Παυλίνα ὅτι δὲν ἔχεις περιουσίαν.

— Ὁ Ἀντώνιος μου, ἀπεκρίθη ἐκείνη,
τίποτε δὲν ἀπαιτεῖ. Εἶναι πτωχὸς καθὼς
καὶ ἐγώ. Εἶμπορεῖ νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ
ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ.

— Σύ ! ανέκραξα εγώ. "Όχι, όχι, λα-
τρευτή μου Παυλίνα. Δέν είναι ανάγκη να
έργασθής, είμαι πλούσιος.

Αμφότεραι μ' έκύτταξαν έκπληκτοι.
Διηγήθην αύταίς ότι έκληρονόμησα τόν
θεϊόν μου και μετά τινα λεπτά άγνόν
φίλημα κχθίστατο τó έχέγγυον τής εύ-
τυχίας μου.

Γ

Απόσπασμα επιστολής του κόμητος
πρός τόν φίλον του, εις Όδησόν.**

"Α ! άγαπητέ μου Γεώργιε, εις τήν
Μόσχαν ó γάμος είναι μάστιξ, όπως ή
πανώλης έν Κωνσταντινουπόλει. Παρ' ό-
λίγον ό γηραιός σου συνάδελφος να πέση
εις τούς όνυχας του γυπός. Έκεινη τήν
όποιαν έμελλον να νυμφευθώ ήτο ώραία
... ώραία ώς... εύρέ μόνος σου τήν πα-
ρομοίωσιν ... Μά τήν πίστιν μου ήτο ή
καλλιτέρα τών αίθουσών. Τήν έρωτεύθην,
έκεινη δέ έγέλα και άκκίζετο μαζί μου,
μου είχε δέ γυρίση τόσον τά μυαλά ώστε
είχον άποφασίση να τή προσφέρω τήν
καρδίαν μου, τήν χεϊρά μου, με τó έλε-
εινόν χαρτοφυλάκιόν μου, εις τó όποιον
έχω μόνον μίαν συλλογήν παλαιών δι-
πλωμάτων, έν πικτελεί έλλείψει τραπε-
ζικών γραμματίων. Ευτυχώς μετέβλα
γνώμην έξήντηλσx τόν έρωτά μου βχλ-
σιζών μαζί της, διεσκόρπισα τά λείψνα
του πάθους μου επί τής όδοϋ τής Πετρο-
πόλεως, και έχασα τά τελευταία έξη
του εις τó πεδίον του Κρασονσέλο. "Αλ-
λως τε επειδή ή εύεργετική φύσις έθεσε
τό αντίφαρμακον πλησίον του δηλητηρι-
ου, είμπορεί επ' ίσης να εύρη τις τó άν-
τιδοτον πλησίον του μεταδοτικού νοσή-
ματος του γάμου· τó αντίδοτον τούτο
είναι ή εργασία τών θεϊών, αι όποικι
προσπαθούν να υπανδρεύσουν τās άνεψιάς
των. Δέν έννοώ πώς υπάρχουν άκόμη άν-
δρες άρκετά άνόητοι δια να συλλαμβά-
νωνται εις τά βήναυσα δίκτυα, τά όποια
τοίς στήνουν αύταίς αι ματρώναις. Σύν
τῆ προόδω του πολιτισμού είμαι βέβαιος
ότι θα εύρουν και άλλα μέσα δια να κά-
μνουν τά συνοικέσια. Μία τών μεγαλει-
τέρων μου διάσκεδάσεων εις Μόσχην ήτο
ν' άνησυχώ όλας αύτάς τās θεϊάς, να
τās θέτω εις κίνησιν, να τās έξοργίζω
και να τās βλέπω να θυμώνουν μεταξύ
των. Η περιλημένη μου είχε θεϊαν θαυ-
μασίου τύπου, κχποιαν Πρασκόβναν Δρα-
γόναν. "Έτσι επάνω κάτω ώνομάζετο.
"Η άγαθή αύτή γυνή είχεν άπίστευτον έ-
πιτηδειότητα και πονηρίαν. Μοι επήλθεν,
ότε τήν παρετήρουν, ή ιδέα να γράψω
μίαν κωμωδίαν, ήν να επιγράψω : "Η Θεία
ή Η τέχνη του υπανδρεύειν μίαν άνε-
ψιάν. Φανταζομαι, φίλτατέ μοι Γεώργιε,
ένα πτωχόν άπειρον νέον, όταν τῶ στή-
σουν αύτάς τās έντέχνους μηχανορραφί-
ας. Πώς θα συλληφθή ! Πώς θα νυμφευθῆ
εύκολα εύκολα τήν άπροικον ώραϊαν νέαν !"

Κατὰ τήν κρίσιμον ταύτην στιγμήν,
μυθάζω έξαφνα ότι ό πτωχός όρφανός
μης Αντώνιος έλαβε πλουσίαν κληρονο-
μίαν. Τότε κραυγή άποδοκιμασίας έγεί-
ρονται έναντίον μου... "Εγώ άπερίριψx τήν
πρότασίν του, εγώ τόν έξεδίωξα. "Υψιστε
Θεέ, τί είμπορούτα να κάμω ; Από τó έν
μέρος ήτο ό κόμης, από τó άλλο αύτός
ό δυστυχής έρωτευμένος στεναζών και ό-
δυρόμενος. "Η Πκυλίνα έφοβείτο μήπως
ό έρως του λυπημένου αύτου λατρευτού
τήν εκθέση. Του έκοψx τόν βήχx γρήγορα
γρήγορα. "Αλλά τó λάθος τó όποιον διέ-
πραξα όλως άθωότατα, τó επνώρθωσx
καλά και τώρα ή συνειδήσις μου είναι
ανεπαυμένη. Έμυθx ότι εύρίσκετο εις τó
κτῆμά του και έτρεμα μήπως βχρυνθείς
νυμφευθῆ κχμείαν χωρικήν. Δέν είχα να
χάσω καιρόν. Ένθυμήθην ότι είχα να
τακτοποιήσω εκεί μίαν υπόθεσιν και άνε-
χώρησα μαζί με τήν Πκυλίαν. Χάριτι
θείx, τά πάντα έγείναν κατὰ τούς πό-
θους μου. "Ο έπαρχος είναι συγγενής μου
και κατώρθωσα να συναντήσω εις τήν οί-
κίαν του τόν φυγάδα Αντώνιον, από τής
πρώτης δέ συνομιλίας μης ό άφελής νέος
παρεδόθη. Μόλις με άφηκε και έτρεξεν εις
τήν κατοικίαν μου. Είχα λάβῆ τās προ-
φυλάξεις μου δια να μη με συναντήση έ-
κει τήν στιγμήν εκείνην, αλλά είχα στείλῃ
τήν άνεψιάν μου εις τόν κήπον δια να
περιπκτήση τάχα, και εκεί τόν έπερίμε-
νεν. "Η Πκυλίνα τόσον καλά έφέρθη ώστε
τόν έξετρελλανεν. "Έπειτα, ότε τῶ άν-
ήγγειλα ότι θ' άνεχωρούμεν εις Μόσχην,
έροίθη εις τούς πόδας μου και τότε, σοι
τό έξομολογούμι, έλαυσα έντελέστατα.
"Ο γάμος άπεφασίση και μετέβημεν να
τόν τελέσωμεν όσον τó δυνατόν ταχύτε-
ρον εις τó κτῆμα του Αντωνίου. "Έκει ό
εύδακίμων σύζυγος με καθίκετευσε να σχί-
σω τήν πρῶξιν δια τής όποιας καθίστων
κληρονόμον μου τήν Πκυλίαν. "Η πρῶ-
ξις αύτή δέν υπήρχεν ήτο δόλος τόν ό-

**Απόσπασμα επιστολής τής Πρασκόβνας
Ιδανόβνας προς τινα φίλην της.**

"Λοιπόν ! καρδοϋλά μου, δέν έχασα

τόν καιρόν μου εις τήν μικράν έκδρομήν
μου. Χάριτι θείx. ή υπόθεσις έτελείωσεν,
ό γάμος τής Πκυλίνας έξησφαλίση. "Α !
οι καιροί είναι άθλιοι, και ό θερισμός κα-
κός· αι έν ώρx γάμου νέαι έπλημμύρισαν
πικταχόθεν και πρέπει με τó φανάρι να
ζητή κανείς τόν γαμβρόν. "Ο μὲν επτώ-
χευσεν, ό δέ έγείνεν άγριοφιλόσοφος, ό
άλλος θέλει μόνον πλουσίαν να νυμφευθῆ.
Διέπραξx μέγα λάθος με τόν κόμητα,
περι ου σοι έκαμx λόγον, και εις τόν ό-
ποιον μόνος ό τίτλος άπέμεινεν. Έν τού-
τοις έπρεπε να φροντίσω δια τó μέλλον
αύτης τής άνεψιάς. Είχεν ήδη τρεις χει-
μώνας, κατὰ τούς όποιους υπήγεινεν εις
τούς χορούς τής Μόσχας, και ό τέταρ-
τος θα ήτο επικίνδυνος δοκιμασία, αύτή
δέ ούτε μ' έβοήθει καν εις τά σχέδιά μου
και ό πκτήρ της ώπχύτως έρχίνετο άδιά-
φορος. Προτού μάλιστα προσβληθῆ υπό
παρalusίας, είχαν άπελπισθη άπ' αύτόν.
Μόνον τήν Λέσχην του και τó ούστ έσυλ-
λογίζετο. Να πώς είναι οι άνδρες. Σταυ-
ρώνουν τās χεϊρας και θέλουν να υπαν-
δρευθούν αι κόραι των.

Τόν καιρόν μου εις τήν μικράν έκδρομήν
μου. Χάριτι θείx. ή υπόθεσις έτελείωσεν,
ό γάμος τής Πκυλίνας έξησφαλίση. "Α !
οι καιροί είναι άθλιοι, και ό θερισμός κα-
κός· αι έν ώρx γάμου νέαι έπλημμύρισαν
πικταχόθεν και πρέπει με τó φανάρι να
ζητή κανείς τόν γαμβρόν. "Ο μὲν επτώ-
χευσεν, ό δέ έγείνεν άγριοφιλόσοφος, ό
άλλος θέλει μόνον πλουσίαν να νυμφευθῆ.
Διέπραξx μέγα λάθος με τόν κόμητα,
περι ου σοι έκαμx λόγον, και εις τόν ό-
ποιον μόνος ό τίτλος άπέμεινεν. Έν τού-
τοις έπρεπε να φροντίσω δια τó μέλλον
αύτης τής άνεψιάς. Είχεν ήδη τρεις χει-
μώνας, κατὰ τούς όποιους υπήγεινεν εις
τούς χορούς τής Μόσχας, και ό τέταρ-
τος θα ήτο επικίνδυνος δοκιμασία, αύτή
δέ ούτε μ' έβοήθει καν εις τά σχέδιά μου
και ό πκτήρ της ώπχύτως έρχίνετο άδιά-
φορος. Προτού μάλιστα προσβληθῆ υπό
παρalusίας, είχαν άπελπισθη άπ' αύτόν.
Μόνον τήν Λέσχην του και τó ούστ έσυλ-
λογίζετο. Να πώς είναι οι άνδρες. Σταυ-
ρώνουν τās χεϊρας και θέλουν να υπαν-
δρευθούν αι κόραι των.

ποϊον μετεχειρίσθη δια τόν Αντώνιον,
δια να μη τυχόν φαντασθῆ, ότι ήθελα
να υπανδρεύσω τήν άνεψιάν μου χωρίς
προύκα. Τώρα άνεχώρησεν. "Η Παυλίνα ή-
θέλησε να επιστρέφῃ εις Μόσχην και έ-
κλαυσεν ότε με άπεχειρέτισεν. "Ο Θεός
βοηθός των ! Σε άσπαζομαι .

[Έπειτα τó τέλος].

•• Β

ΤΟΜΟΙ

"Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τῶν ετών Α', Β', Γ'
και Δ' δεδεμένω στερεώτατα και κομψότατα πω-
λούνται έν τῶ Βιβλιοπωλείω ήμῶν. Επίσης φύλλα τῶν
"Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων του Α' Β' και Γ' "Ε-
τους προς λεπτά 20 έκαστον, τοί δε Δ' και Ε' προς
λεπτά 10.

**MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE**

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois : fr. 9. — Un an : fr. 16.

(Συνοδρμηται έγγράφονται παρ' ήμῶν).

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη έκδοσις : 24 αριθμοί περιέχον-
τες πλέον τῶν 2000 σχεδίων δια πάντα τά άν-
τικείμενα του καλλωπισμού τῶν Κυριῶν, δι' ά-
σπρόρρουχα, ένδύματα κορασιῶν, παιδιῶν, άσπρόρ-
ρουχα, ένδύματα άνδρῶν και νεανίσκων, όθό-
νας, κλίνας, τραπέζια, καλλωπισμοϋ κτλ. Πάντα
τά εἶδη εργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιεχοτες, πλην πολλῶν ύπο-
δειγμάτων κεντήματος, αρχικά στοιχεία, μονο-
γράμματα κτλ. τούλάχιστον 200 σχήματα φυ-
σικού μεγέθους και πλέον τῶν 400 σχεδίων κεν-
τήματος, soutache κττ.

Τιμή συνδρομῆς άπλής έκδόσεως :

Δια τās Αθήνας : έξάμηνος δρ. 5. Έτησία δρ. 10
Δια τās έπαρχίας " » 6. " » 12

"Εκδοσις πολυτελής : περιέχουσα
πάντα τ' άνωτέρω προς τούτοις δε 36 εικόνας
συρμῶν χρωματισμένες κατ' έτος.

Τιμή συνδρομῆς πολυτελοϋς έκδόσεως

Δια τās Αθήνας : έξάμηνος δρ. 10. Έτησία δρ. 20
Δια τās έπαρχίας " » 12. " » 24

ΕΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΟΙ

έγγράφονται έν τῶ Βιβλιοπωλείω ήμῶν.

ΚΑΤΑΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

"Εν τῶ γραφείω ήμῶν υπάρχει χειρόγραφος
κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλεί-
στων, του Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ
Τεράιλ, κτλ. Τα μυθιστορήματα ταύτα άποτε-
λοϋσιν άληθῆ Μυθιστορηματικῆν Βιβλιοθήκην, πω-
λούνται δε είτε όλα όμοϋ ή και χωριστά. Με-
ταξύ τῶν μυθιστορημάτων τούτων υπάρχει όλό-
κληρος ή σειρά τῶν « Δραμάτων τῶν Παρισίων »,
συμπεριλαμβανομένης και τής « Ωραίας Άνθοκό-
μου », και πλείστα άλλα σπάνια και δυσύρετα
μυθιστορήματα.